

จากประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล ไปสู่ประเทศศูนย์กลางการคมนาคมทางบก
กับศักยภาพการพัฒนาการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว

**From the Land Look to the Land Link
and the Potential of Tourism Development
of Laos People's Democratic Republic.**

สงกรานต์ กลมสุข*

บทคัดย่อ

ความร่วมมือในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาค
ลุ่มแม่น้ำโขง (Greater Mekong sub-region : GMS)
เป็นความร่วมมือของ 6 ประเทศ ที่ประกอบด้วย
ราชอาณาจักรไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า
ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
และสาธารณรัฐประชาชนจีน (เฉพาะจีนตอนใต้ได้แก่
มณฑลยูนนานและกวางสี) ตั้งแต่ปี 2535 โดยได้รับ
การสนับสนุนจากธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย
(Asia Development Bank - ADB) เป็นผู้ให้การ
สนับสนุนหลักทางด้านงบประมาณ ผ่านการเชื่อมโยง
ตามแนวเศรษฐกิจ (Economic corridor) ตามหลัก
3Cs (Connectivity, Competitiveness,
Communities) โดยมีจุดประสงค์หลักในการเพิ่มขีด
ความสามารถการแข่งขันและกระชับความสัมพันธ์ของ
ชุมชนในกลุ่มประเทศลุ่มแม่น้ำโขง ซึ่งเป็นประโยชน์
ต่อประเทศสมาชิกในการเสริมสร้างความสัมพันธ์และ
นำไปสู่การขยายเศรษฐกิจการค้า การลงทุนและการ
ท่องเที่ยวระหว่างกันได้ในอนาคตหนึ่งในประเทศ
สมาชิก GMS ที่กำลังได้รับความสนใจในขณะนี้คือ
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สำหรับการ
ลงทุนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ
จนนำมาซึ่งการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะ

การลงทุนสร้างสาธารณูปโภคที่สำคัญหลายอย่าง
กระจายอยู่ในทุกพื้นที่ของประเทศ ทำให้ประชาชนได้
ยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ และสิ่งที่ตามมาคือขีดความ
สามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว (Tourism
carrying capacity) ที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากการพัฒนา
สาธารณูปโภคนั้นสามารถตอบสนองความต้องการของ
นักท่องเที่ยวได้ ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาโรงแรมให้มี
มาตรฐาน การปรับปรุงสนามบินหลักทั่วประเทศให้
สามารถรองรับผู้โดยสารได้ในระดับนานาชาติ
การพัฒนาโครงข่ายการคมนาคมทางบกที่ทำให้การเดินทาง
ของนักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงในทุกพื้นที่ของ
ประเทศ และที่สำคัญยังเป็นการเชื่อมต่อการคมนาคม
ระหว่างประเทศอีกด้วย ซึ่งจะทำให้ประเทศลาว จาก
เดิมที่เป็นประเทศไม่มีทางออกสู่ทะเล (Land Lock)
ไปสู่การเป็นประเทศที่เป็นศูนย์กลางในการคมนาคม
ทางบก (Land Link) ที่สำคัญที่สุดของกลุ่มประเทศ
อนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง ได้ในอนาคต การพัฒนาเหล่านี้
ทำให้ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
กลายเป็นประเทศที่มีความพร้อมและมีศักยภาพในการ
รองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นในอนาคต จนอาจกลาย
มาเป็นคู่แข่งทางการท่องเที่ยวที่สำคัญกับประเทศไทย
ในอีกไม่นานก็ว่าได้

*อาจารย์ประจำวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยคริสเตียน

Abstract

GMS or Greater Mekong Sub-Region is the cooperation between the Kingdom of Thailand, Laos's People Democratic Republic, Republic of Union of Myanmar, Kingdom of Cambodia, Socialist Republic of Vietnam, and People's Republic of China (only southern China; Yunnan and Guangxi Region) since 1992 by the supported from Asia Development Bank or ADB as a main capital budget supporter. The principles of GMS need to expand the economic corridor by using 3Cs policy which are Connectivity, Competitiveness and Communities through all GMS countries. Further principle of GMS is to increase the potential of competitive and interpersonal relationship between the GMS so that will be more profit and useful for economic, investment and tourism expansion in the coming future.

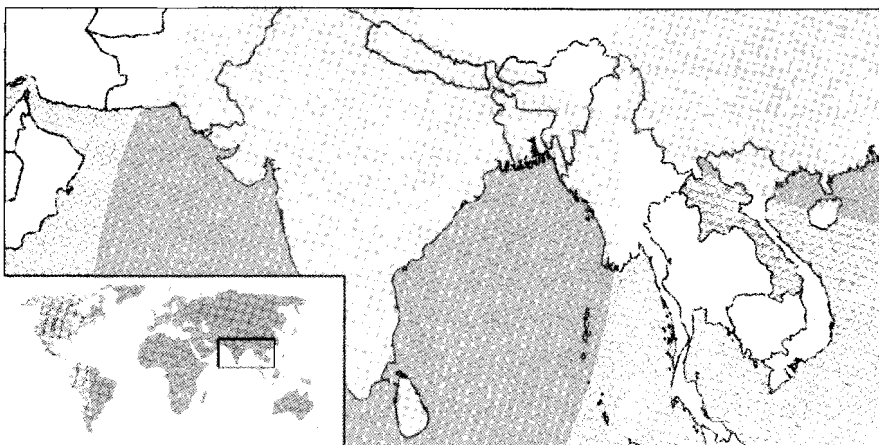
Laos is the one of GMS country where is most attractive country to the investors in the presently for their investment in terms of infrastructures. For examples; roads, water supply, electricity, and also hotel, airport and transportation. These investments can be improved and raised the quality of life in the country and directly enhanced the carrying capacity in the tourism. All of investment above belongs to the heart of the national development plan which wants to transform from the land lock country to be a land link country in GMS. And being a main competitor in the economic and definitely in the tourism for the neighbor countries in the nearly future.

หากนับย้อนไปราวพุทธศตวรรษ ที่ 12-13 หรือราว 1300 ปีก่อนหน้านี้ บริเวณดินแดนลุ่มแม่น้ำโขงได้เป็นที่ตั้งอาณาจักรของชนชาติหนึ่งที่มีความเจริญรุ่งเรืองทางด้านประวัติศาสตร์ การเมือง การปกครอง ศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนพระพุทธรูปศาสนาที่เรียกว่า "ลาว" หรือ "อาณาจักรล้านช้าง" โดยมีอาณาเขตอยู่ในพื้นที่ของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวปัจจุบันทั้งหมด ตลอดจนบางส่วนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย อีกทั้งยังเป็นอาณาจักรที่ดีงามมีพัฒนาการเคียงคู่มากับอาณาจักรใกล้เคียงกัน คือ ล้านนา สยาม พม่าและเขมร อย่างไรก็ตามอาณาจักรแห่งนี้ได้สถาปนาขึ้นอย่างเป็นปึกแผ่นและมั่นคงอย่างแท้จริง ในปี พ.ศ.1896 หรือในสมัยของพระเจ้าฟ้าจุ่ม จากนั้นก็มีทั้งความ

รุ่งเรืองและร่วงโรยสลับกันไปมาหลายยุคหลายสมัย โดยยุคที่รุ่งเรืองที่สุดหรือยุคทองของอาณาจักรล้านช้างนั้นคือ รัชสมัยของพระเจ้าไชยเชษฐาธิราช หรือในช่วง พ.ศ. 2091 ถึง พ.ศ. 2114 และอีกช่วงหนึ่งก็คือในสมัยของพระเจ้าสุริยวงศาธรรมิกราช หรือช่วง พ.ศ. 2181 ถึง พ.ศ.2238 และหลังจากนั้นก็ได้เริ่มเสื่อมอำนาจลงและได้แยกออกเป็น 3 อาณาจักร ได้แก่ อาณาจักรล้านช้างหลวงพระบาง อาณาจักรล้านช้างเวียงจันทน์ และอาณาจักรล้านช้างจำปาศักดิ์ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2321 ทั้ง 3 อาณาจักรก็ได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรสยาม (บุญมี เทพศรีเมือง, 2553 : 18-25)

ตลอดระยะเวลาที่ดินแดนลาวทั้งสามส่วนถูกปกครองในฐานะประเทศราช ช่วงเวลาดังกล่าวนี้ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างกับอาณาจักรล้านช้าง เช่น การล่มสลายของอาณาจักรล้านช้างเวียงจันทร์ในปี พ.ศ. 2371 ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์พระเจ้าอนุวงศ์ กษัตริย์แห่งอาณาจักรล้านช้างเวียงจันทร์ที่พยายามตั้งตนเป็นอิสระจากอาณาจักรสยาม ในปี พ.ศ. 2369 เนื่องจากทมิฬได้ต่อการกดขี่จากสยาม แต่ก็ไม่สามารถกระทำการดังกล่าวได้สำเร็จ จึงหลบหนีไปยังเวียดนาม และได้วางแผนกลับมายังเวียงจันทร์อีกครั้งเพื่อทำการสวามิภักดิ์ต่อสยาม แต่พอสบโอกาสก็นำทหารของตนเองมาทหารสยามที่รักษาเมืองอยู่และเข้าครอบครองอาณาจักรล้านช้างเวียงจันทร์อีกครั้งหนึ่งเมื่อความนี้ทราบถึงกษัตริย์แห่งอาณาจักรสยาม ซึ่งก็คือพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงพิโรธมาก จึงได้มีพระดำริให้จัดไพร่พลกองทัพไปปราบปรามพระเจ้าอนุวงศ์อีกครั้งจนราบคาบ และมีพระราชโองการให้เผาทำลายเมืองเวียงจันทร์จนไม่เหลือสภาพความเป็นเมืองพร้อมกับย้ายศูนย์กลางการปกครองจากอาณาจักรล้านช้างเวียงจันทร์ มาเป็นเมืองหนองคายแทน โดยมีเพียงวัดพระแก้วและวัดลี้สะเกตเท่านั้นที่ยังคงสภาพสมบูรณ์มาจนถึงปัจจุบัน (บุญมี เทบศรีเมือง, 2553 : 18-25)

ครั้นถึงช่วงปลายพุทธศตวรรษที่ 24 ต่อช่วงต้นพุทธศตวรรษที่ 25 ประเทศฝรั่งเศสเริ่มให้ความสนใจที่จะขยายอำนาจเข้ามาสู่ดินแดนในแถบลุ่มแม่น้ำโขง เพื่อหาทางเข้าถึงดินแดนตอนใต้ของจีนสำหรับเปิดตลาดการค้าแห่งใหม่แข่งกับอังกฤษซึ่งสามารถยึดพม่าได้ก่อนหน้านั้นแล้ว โดยฝรั่งเศสเริ่มจากการยึดครองแคว้นโคชินจีนหรือเวียดนามได้ก่อนในปี พ.ศ. 2402 และรุกคืบเข้ามาสู่ดินแดนเขมรส่วนนอกซึ่งไทยปกครองในฐานะประเทศราชในปี พ.ศ. 2406 (ไทยตกลงยอมสละอำนาจเหนือเขมรส่วนนอกอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2410) จากนั้นจึงได้ขยายดินแดนในเวียดนามต่อจนกระทั่งสามารถยึดเวียดนามได้ทั้งประเทศในปี พ.ศ. 2426 พรหมแดนของสยามทางด้านประเทศราชลาวจึงประชิดกับดินแดนอาณานิคมของฝรั่งเศสอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และดินแดนลาวทั้งหมดก็เปลี่ยนไปตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของประเทศฝรั่งเศส จากการใช้เส้นที่เหลี่ยมของโอกุสต์ ปาวี¹ กงสุลฝรั่งเศส โดยการใช้เรือรบมาปิดอ่าวไทยเพื่อบังคับให้ไทยยกดินแดนฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง รวมทั้งดินแดนอื่นๆ ลาวถูกรวมเข้าเป็นอินโดจีนของฝรั่งเศส เมื่อ พ.ศ. 2436 และตกเป็นของฝรั่งเศสอีกครั้งในปี พ.ศ. 2450 (บุญมี เทบศรีเมือง, 2553 : 18-25)

¹โอกุสต์ ปาวี มีชื่อเต็มว่า ฌ็อง มารี โอกุสต์ ปาวี (ฝรั่งเศส: Jean Marie August Pavie; 31 พฤษภาคม ค.ศ. 1847 – 7 พฤษภาคม ค.ศ. 1925)

นักสำรวจชาวฝรั่งเศส ผู้สำรวจดินแดนบริเวณฝั่งแม่น้ำโขง เคยเป็นกงสุลฝรั่งเศสประจำกรุงเทพมหานคร เมื่อ เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2435

ปัจจุบันประเทศลาว มีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการคือ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (Laos People's Democratic Republic : Laos PDR.) เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ บนใจกลางของคาบสมุทรอินโดจีน ระหว่างละติจูดที่ 14-23 องศาเหนือ และลองจิจูดที่ 100-108 องศาตะวันออก โดยมีพื้นที่ทั้งประเทศประมาณ 236,800 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศเป็นภาคพื้นดิน (Ground) และประมาณ 6,000 ตารางกิโลเมตรเป็นภาคพื้นน้ำ (Ground water) ทิศเหนือมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศจีน ทิศใต้ติดต่อกับประเทศกัมพูชา ทิศตะวันออกติดต่อกับประเทศเวียดนาม และทิศตะวันตกติดต่อกับประเทศไทยและสหภาพพม่า ลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งคือ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นประเทศที่ไม่มีพรมแดนติดต่อกับทะเล (Land Lock) แต่มีแม่น้ำโขง ซึ่งเป็นแม่น้ำสายหลักของประเทศไหลผ่าน ซึ่งแม่น้ำสายนี้เป็นแม่น้ำสำคัญทั้งในด้านเกษตรกรรม การประมง การผลิตพลังงานไฟฟ้า การคมนาคมจากลาวเหนือไปลาวใต้ อีกทั้งยังใช้เป็นพรมแดนธรรมชาติ (Natural borderline) กันระหว่างประเทศลาวกับประเทศเพื่อนบ้าน มีระบบการปกครองแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ หรือที่ทางการลาวเรียกว่า "ระบอบประชาธิปไตยประชาชน (People's Democratic)" โดยมีพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นองค์กรชี้นำประเทศทำหน้าที่ดูแลเขตการปกครองซึ่งปัจจุบันแบ่งออกเป็น 16 แขวง โดยมีเมืองหลวงของแต่ละแขวงเรียกว่า "เมืองเอก" และมี "นครหลวง" สำหรับเรียกชื่อเขตการปกครองพิเศษของประเทศ

หากย้อนกลับไปมองด้านมิติทางความเชื่อคนลาวมีความเชื่อมาตลอดว่าการที่ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นประเทศที่ยากจนติดต่อกันมาหลายปี ไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควรอย่างนานาประเทศนั้น นอกจากเป็นผลมาจากสภาพทางภูมิศาสตร์ที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล และยากต่อการ

พัฒนาระบบสาธารณูปโภคแล้ว ยังเชื่อว่าเป็นผลมาจากการที่ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นประเทศที่ต้องคำสาปที่เกิดขึ้นตั้งแต่ในยุคที่พระยาศรีโคตรบูรณ์ เจ้าผู้ครองเมืองลาว แห่งอาณาจักรศรีโคตรบูรณ์ถูกลอบปลงพระชนม์ ซึ่งตามตำนานเล่าว่าก่อนที่พระยาศรีโคตรบูรณ์จะสวรรคตด้วยความโกรธแค้นที่ถูกลอบปลงพระชนม์ จึงได้สาปแช่งว่าขอให้ดินแดนสองฝั่งโขงไม่ได้พบกับความเจริญอย่างที่สุด และถึงจะเจริญก็ขอให้เจริญเพียงช่วงช้างพังหู-งูแลบลัน เท่านั้น หรือจนกว่าจะมีการล้างคำสาปด้วยหินปูนน้ำ พญางูใหญ่ และช้างเผือกเข้ามาในประเทศ (สโมสรมิตรภาพวัฒนธรรมสากล, 2553 : 6)

อย่างไรก็ตาม ตำนานก็อาจยังคงเป็นเพียงตำนาน หรือเป็นเพียง "ความเชื่อ" ที่เล่าสืบต่อกันมา แต่บางทีตำนานก็มีบางแง่มุมที่คล้ายกันกับเวลาในปัจจุบัน เนื่องจากความเป็นจริงนั้น ได้เริ่มมีการตีความแล้วว่าการเกิดขึ้นของสะพานมิตรภาพไทย-ลาว รวมทั้งการสร้างทางรถไฟ ถือได้ว่าเป็นการลบล้างคำสาปที่คนลาวเชื่อและยึดถือมาตลอดนับพันปีลงไปได้อย่างสิ้นเชิงว่าในขณะนี้ได้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่สามารถเปรียบเทียบกับสิ่งของที่แก้คำสาปได้แล้ว นั่นก็คือ

หินปูนน้ำ ซึ่งได้ถูกตีความภายหลังจากการสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาว ซึ่งเปรียบเทียบกับสะพานเป็นดังหินที่ลอยขึ้นมาเหนือน้ำโขง เพราะปกติหินจะจมน้ำ ดังนั้นการสร้างสะพานมิตรภาพไทยลาวจึงเปรียบได้ว่าหินปูนน้ำ หรือหินได้ลอยขึ้นมาเหนือน้ำนั่นเอง

พญางูใหญ่ คือปรากฏการณ์ที่หลายคนให้ความเห็นตรงกันว่าหมายถึงการที่มีรถไฟสายหนองคาย ประเทศไทย เข้าไปยังท่านาแล้ง ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งรถไฟนี้เองที่คนลาวเปรียบได้กับพญางูใหญ่ และการตีความข้อสุดท้ายก็คือการมีช้างเผือกเข้ามาในประเทศ บ้างก็ได้เปรียบพญาช้างเผือกว่าเป็นชาวตะวันตก หรือ "ฝรั่ง" ที่ต่างก็เดินทางเข้ามายังประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นจำนวนมาก ภายหลังจากที่ประเทศลาวได้มีนโยบายเปิดรับการลงทุนจากต่างชาติ โดยเฉพาะชาติตะวันตกมากยิ่งขึ้น ทำให้มีโครงการลงทุนจากประเทศต่างๆ หลายโครงการเกิดขึ้นในประเทศ แต่สำหรับบางคนนั้นเปรียบพญาช้างเผือกมากกว่านั้น ถึงขนาดเปรียบเทียบช้างเผือกว่า คือ ผู้ที่มีบุญญาธิการเดินทางเข้ามาเยี่ยมเยือนประเทศลาว ซึ่งถ้าหากเราย้อนกลับไปเมื่อครั้งประเทศลาวได้ทำพิธีเปิดสะพานมิตรภาพไทย-ลาว แห่งที่ 1 เมื่อปี พ.ศ. 2537 นั้น บุคคลซึ่งทำหน้าที่เปิดร่วมกับนายหนุฮัก พุมสะหวัน ประธานประเทศแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ก็คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช นั่นเอง

ดังนั้นเมื่อสิ่งที่สามารถล้างคำสาปเมื่อพันกว่าปีก่อนได้ปรากฏขึ้นโดยครบถ้วนพร้อมเพรียงกันแล้ว คนลาวทั้งประเทศต่างก็มีความเชื่อมั่น อย่างปิติยินดี ว่า จากนั้นเป็นต้นไปผืนแผ่นดินลาวจะหลุดพ้นจากคำสาปแห่งพระยาศรีโคตรบูรณ์ และจะพบแต่ความเจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ

แม้การมองเฉพาะมิติทางความเชื่อข้างต้นจะไม่ตรงกับหลักการทางวิทยาศาสตร์เลย แต่ก็น่าเป็นที่สังเกตว่าปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาได้บ่งบอกสัญญาณบางอย่างว่าผืนแผ่นดินที่เงียบสงบแห่งนี้กำลังมีความน่าสนใจในทุกขณะ โดยเฉพาะการลงทุนด้านการส่งออกพลังงานไฟฟ้าให้กับประเทศเพื่อนบ้านจากเขื่อนผลิตไฟฟ้าที่มีอยู่ภายในประเทศเป็นจำนวนมาก ถึงขั้นประกาศตนเองในเชิงยุทธศาสตร์

ว่าลาวจะเป็น Battery of Asia เลยทีเดียว นอกจากนี้การปรับยุทธศาสตร์ด้านการลงทุนของประเทศลาวยังเริ่มมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น เมื่อลาวได้ประกาศใช้กฎหมายส่งเสริมการลงทุน เมื่อกลางปี พ.ศ. 2552 ที่ผ่านมา โดยกฎหมายฉบับใหม่นี้ได้ปรับให้การลงทุนในกิจการทั่วไปไม่มีกำหนดเวลา แต่หากเป็นกิจการสัมปทาน เช่น พลังงานไฟฟ้า เหมืองแร่ ที่ดิน โดยจะกำหนดระยะเวลาแตกต่างกันไม่เกิน 99 ปี อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้กับนักลงทุนต่างชาติที่ลงทุนตั้งแต่ 5 แสนดอลลาร์ขึ้นไปสามารถซื้อที่ดินสำหรับอาศัยอยู่ในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้

แต่หากเรามองด้านเศรษฐกิจการค้าและการลงทุนนั้น ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้เข้าร่วมโครงการความร่วมมืออนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (Great mekong sub-region : GMS) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2535 เป็นต้นมา โดยโครงการความร่วมมืออนุภูมิภาคแม่น้ำโขงนี้เป็นโครงการหนึ่งที่ธนาคารพัฒนาเอเชีย (Asian Development Bank : ADB) จัดตั้งขึ้น เพื่อช่วยในการส่งเสริมศักยภาพและประสิทธิภาพและบรรลุถึงเป้าหมายในการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ และสภาพเศรษฐกิจโดยรวมของภูมิภาคเอเชีย อันเป็นภารกิจหลักของธนาคารโดยธนาคารมีบทบาทสำคัญในการเป็นคนกลางเชื่อมโยงเริ่มต้นให้ประเทศสมาชิกต่างๆ มาร่วมกันในโครงการ GMS นี้ นอกจากนี้ธนาคารยังมีบทบาทในด้านการเป็นผู้สนับสนุนทางการเงินในการดำเนินนโยบายหรือโครงการใดๆ ก็ตาม ภายใต้โครงการความร่วมมือดังกล่าวนี้ ในลักษณะของการให้กู้ที่มีภาระดอกเบี้ยต่ำและสนับสนุนทางด้านวิชาการในการพัฒนาโครงการต่างๆ

โครงการความร่วมมือ GMS มีแผนการในการพัฒนายุทธศาสตร์ระยะยาว 3 ด้านหลัก หรือที่เรียกกันว่า 3Cs เพื่อบรรลุเป้าหมายในการสร้างความมั่งคั่ง ความร่วมมือ และความปรองดองระดับอนุภูมิภาค ได้แก่

1) การสร้างความเชื่อมโยง(Connectivity) ผ่านการพัฒนาาระบบสาธารณูปโภคและเส้นทาง

เชื่อมโยงระหว่างประเทศให้ครบถ้วน มีประสิทธิภาพ และยั่งยืน

2) การเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันระดับอนุภูมิภาค (Competitiveness) ผ่านการส่งเสริมประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหวจานสินค้าและประชากรระหว่างประเทศ การรวมตัวของระบบการตลาดและการผลิต เพื่อพัฒนาไปสู่การรวมกลุ่มที่มีอิทธิพลในเวทีการค้าระหว่างประเทศที่มากขึ้น

3) การเสริมสร้างความรู้สึกรับผิดชอบร่วมกันของการเป็นชุมชน (Community) จากการส่งเสริมการพัฒนาเชื่อมโยงระบบสาธารณูปโภค การเคลื่อนย้ายสินค้าระหว่างประเทศ ซึ่งจะนำไปสู่การตระหนักร่วมกันถึงความจำเป็นในการร่วมมือพัฒนาทั้งทางด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมและด้านอื่นๆ เพื่อนำไปสู่ความรู้สึกรับผิดชอบร่วมกันในสังคม

โครงการ GMS มุ่งเน้นในการพัฒนาดำเนินการโครงการที่สำคัญในอนุภูมิภาค โดยแบ่งออกเป็น 9 ภาคส่วนหลักที่จะมีการส่งเสริมเป็นพิเศษ ได้แก่ การคมนาคมขนส่ง การพัฒนาทางด้านพลังงาน การพัฒนาด้านโทรคมนาคม การพัฒนาทางด้านการบริการมนุษย์ การท่องเที่ยว การพัฒนาดูแลรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการค้าการลงทุนของเอกชนในประเทศต่างๆ และทางด้านการเกษตร

สำหรับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่ได้รับการสนับสนุนและดำเนินโครงการอย่างเป็นรูปธรรมแล้วก็คือ การทำข้อตกลงเรื่องการสร้างเส้นทางเชื่อมต่อการคมนาคมขนส่งข้ามพรมแดน (GSM Cross-Border Transport Agreement : CBTA) และข้อตกลงโครงการสร้างจุดเชื่อมโยงทาง

เศรษฐกิจจะกว้างประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (GMS economic corridor)

จากการลงนามข้อตกลงดังกล่าวของโครงการความร่วมมืออนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง ทำให้ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีลำดับขั้นของระบบเศรษฐกิจที่ดีขึ้นและมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง โดยอุตสาหกรรมพลังงานไฟฟ้ายังเป็นสาขาหลักที่สร้างรายได้ให้กับประเทศ รองลงมาคือทรัพยากรทางธรรมชาติ รวมไปถึงทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีชื่อเสียงและสามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจได้ไม่น้อยไปกว่าด้านอื่นๆ ยิ่งไปกว่านั้น ด้านการลงทุนด้านสาธารณูปโภคจากต่างชาติ ก็ทำให้ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีศักยภาพในการเพิ่มขีดการพัฒนาประเทศ รวมทั้งคุณภาพชีวิตของประชาชนดีขึ้น นับตั้งแต่มีโครงการสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาว แห่งที่ 1 (1ST Thai-Lao Friendship Bridge) ในปี พ.ศ. 2534 ที่เชื่อมการติดต่อระหว่างจังหวัดหนองคาย ประเทศไทย และท่านาแล้งประเทศลาว จนส่งผลให้เกิดโครงการสร้างทางเชื่อมต่ออีกหลายสะพาน จนปัจจุบันนี้มีสะพานมิตรภาพไทย-ลาว² ถึง 4 สะพาน รวมทั้งเส้นทางเดินรถไฟระยะทาง 5 กิโลเมตร จากจังหวัดหนองคาย ถึงดงโพธิ์ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

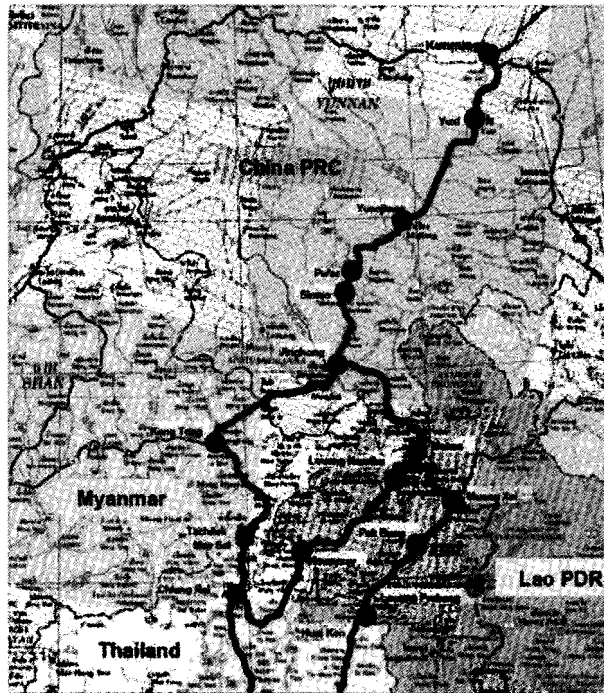
ด้วยข้อจำกัดทางภูมิประเทศที่เป็นที่ราบสูง และไม่มีทางออกสู่ทะเล การเดินทางการค้าคมนาคมขนส่งสินค้าต่างๆ จึงเป็นไปด้วยความยากลำบาก ทำให้ GMS ให้การสนับสนุนงบประมาณในการสร้างถนนเส้นทางสาย R3 หรือที่เรียกกันติดปากว่า

²สะพานมิตรภาพ ไทย-ลาว 1 เป็นสะพานข้ามแม่น้ำโขงขนาดใหญ่แห่งแรก โดยเชื่อมต่อเทศบาลเมืองหนองคาย เข้ากับนครหลวงเวียงจันทน์ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว หรือ ท่านาแล้ง-หนองคาย มีระยะทางทั้งสิ้น 1,170 เมตร ทำพิธีเปิดเมื่อวันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2537 โดยพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช พระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทย และนายหนุ่ย ทุมสะหวัน ประธานประเทศแห่งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สะพานมิตรภาพไทย-ลาว 2 เชื่อมต่อระหว่างแขวงสะหวันนะเขต ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กับจังหวัดมุกดาหาร มีความยาวทั้งสิ้น 1,600 เมตร เปิดใช้เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2550 โครงการก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาว 3 ระหว่างจังหวัดนครพนม กับแขวงคำม่วน และโครงการก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาว 4 เชื่อมต่อระหว่าง อ.เชียงของ จ.เชียงราย กับเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว

ถนน R3a³ ซึ่งเป็นถนนที่เชื่อมต่อระหว่างประเทศไทย จีน-และลาว ที่ถือได้ว่าเป็นรูปแบบที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศจากการเป็นประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล (Land Lock) ไปสู่ประเทศที่เป็นจุดเชื่อมต่อ (Land Link) อย่างเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการเปิดใช้สะพานดังกล่าวส่งผลให้เกิดการลงทุนโครงการก่อสร้างและขยายเครือข่ายการคมนาคมทางบกที่สามารถใช้เชื่อมต่อใน

การเดินทางระหว่างประเทศเพื่อนบ้านได้ทั้งในแนวเหนือ-ใต้ และตะวันออก-ตะวันตกได้อย่างสะดวก อีกทั้งยังมีการเปิดใช้เส้นทางหมายเลข 9 ที่เชื่อมระหว่างจังหวัดมุกดาหาร ประเทศไทย ผ่านแขวงสะหวันนะเขต ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และไปสิ้นสุดที่เมืองเว้ ประเทศเวียดนาม ซึ่งนับเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศของลาว (บัณฑิต ตั้งศรีวงศ์, 2552 : 11)

ภาพแสดงเส้นทางเชื่อมโยงแนวเหนือ-ใต้ (North-South Economic Corridor)

ถนนสาย R3 หรือ R3a แบ่งเป็น 3 ช่วง คือช่วงที่ 1 (R1) จากเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว - บ่อเต็น แขวงหลวงน้ำทา ประเทศลาว ระยะทาง 250 กิโลเมตร ได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากสำนักงานความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน (สพพ.) โดยมี หจก.แพร่ธารังวิทย์ ได้ร่วมกับบริษัทน้ำทา ก่อสร้าง จำกัด เป็นผู้รับเหมา ขณะที่ดิน R3a ช่วงที่ 2 (R2) จาก กม.ที่ 84-260.8 (เวียงภูคา แขวงบ่อแก้ว - บ้าน Nam Lung แขวงหลวงน้ำทา) ภายใต้การสนับสนุนงบประมาณจากธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB) โดยมีบริษัทเนวรัตน์พัฒนาการ จำกัด (มหาชน) เป็นผู้รับเหมา ส่วนถนนช่วงที่ 3 (R3) ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลจีน จากบ้าน Nam Lung - บ่อเต็น แขวงหลวงน้ำทา หรือจาก กม.160.8 - 228.3 โดยกลุ่มผู้รับเหมาจากจีนเป็นผู้ดำเนินการก่อสร้าง

ตารางแสดงโครงการลงทุนในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

โครงการลงทุนต่างประเทศที่ได้รับอนุมัติ (แยกตามประเทศผู้ลงทุน)						
ปี	2552		2553		2543 - ธันวาคม 2552	
ประเทศ	โครงการ	มูลค่าการลงทุน (ดอลลาร์สหรัฐ)	โครงการ	มูลค่าการลงทุน (ดอลลาร์สหรัฐ)	โครงการ	มูลค่าการลงทุน (ดอลลาร์สหรัฐ)
ไทย	37	908,641,398	4	3,3760,040	241	2,649,624,157
จีน	47	932,892,867	16	344,028,084	340	2,585,616,604
เวียดนาม	48	1,421,214,766	4	49,905,000	211	2,163,124,657
ฝรั่งเศส	7	11,732,567	1	210,000	68	454,083,746
ญี่ปุ่น	5	3,730,000	1	8,107,960	42	433,442,363

ที่มา : คู่มือการค้าการลงทุนในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี พ.ศ. 2555 นั้น รัฐบาลลาวจะประกาศให้เป็น "ปีแห่งการท่องเที่ยวลาว" โดยได้มีการปรับยุทธศาสตร์การพัฒนาให้สอดคล้องกับนโยบายดังกล่าวมากยิ่งขึ้น โดยยังคงหลักการเดิมคือการเปลี่ยนพื้นที่ซึ่งไม่มีทางออกสู่ทะเลสู่การเป็นพื้นที่เชื่อมโยงทางคมนาคมขนส่งในระดับภูมิภาค และยังสามารถออกสู่ทะเลได้ ดังนั้นจึงไม่แปลกใจที่ประเทศต่างๆ จะหันมาสนใจและให้ความสนับสนุนในด้านการลงทุนต่างๆ ในประเทศลาวมากขึ้น โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยว นั้น มีหลายประเทศที่เข้ามาช่วยในการท่องเที่ยวลาวให้เป็นที่น่าสนใจและเดินทางเข้ามาเที่ยวในประเทศลาวมากขึ้น กล่าวคือ ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามให้

ความช่วยเหลือในการพัฒนาพื้นที่ในเขตพระธาตุหลวง ประเทศญี่ปุ่นให้ความช่วยเหลือในด้านการปรับปรุงและพัฒนาผังเมือง โดยเฉพาะนครหลวงเวียงจันทน์ นอกจากนี้ยังมีประเทศเกาหลีใต้ที่เข้ามาช่วยเรื่องการพัฒนาพื้นที่ริมฝั่งแม่น้ำโขงและการทำสวนสาธารณะ โดยพัฒนาพื้นที่ในเขตหลวงพระบางให้เป็นสวนสาธารณะในระดับมาตรฐานสากล ซึ่งจะประกอบไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน เช่น โรงแรม รีสอร์ท สนามกอล์ฟ สถานบันเทิง ศูนย์การค้า ธนาคาร โดยมีงบประมาณในการลงทุนราว 2,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ศุภชัย สิงห์ยะบุศย์, 2553: 76)

นอกจากนี้ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งถือว่าเป็นประเทศเจ้าอาณานิคมเก่า ยังเข้ามาให้ความช่วยเหลือในการเผยแพร่ข้อมูลและภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ ส่วนการให้ความช่วยเหลือในการบูรณะโบราณสถานและศิลปวัตถุที่สำคัญของประเทศ ก็ได้รับความร่วมมือจากประเทศสหรัฐอเมริกา และยังได้รับความร่วมมือจากประเทศรัสเซียเข้ามาช่วยศึกษาในเรื่องความเป็นไปได้ในการออกแบบการก่อสร้างระบบการขนส่งมวลชนในเขตนครเวียงจันทน์ด้วยระบบรางไฟฟ้า (ปิ่นเทพ ตั้งศรีวงศ์, 2552 : 19)

ในส่วนของประเทศไทย ก็มีบทบาทในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาทางท่องเที่ยวของประเทศไทย เช่นเดียวกัน กล่าวคือ ประเทศไทยได้ร่วมมือกับสำนักงานความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน (องค์การมหาชน) ในการให้เงินทุนเพื่อปรับปรุงสนามบินวัดไติ ให้มีความสวยงามและทันสมัยมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับผู้โดยสารชาวลาวและนักท่องเที่ยว ในขณะที่หน่วยงานท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้จัดทำโครงการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งอยู่ภายใต้แผนการดำเนินงานของคณะกรรมการความร่วมมือไทย-ลาว โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาดูงานด้านการท่องเที่ยวให้แก่เจ้าหน้าที่ระดับสูงของประเทศลาว และการจัดงานวัฒนธรรมสองฝั่งโขง

นอกจากนี้โครงการที่จะสามารถดำเนินการร่วมกันได้ระหว่างไทย-ลาว ซึ่งทางท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ให้การสนับสนุนและความร่วมมือก็คือโครงการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ด้านการโรงแรม โครงการร่วมกันพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวโดยคำนึงถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและแหล่งทางในการร่วมลงทุนสร้างโรงแรมและที่พักในประเทศลาว โครงการร่วมมือกัน 3 ฝ่ายระหว่างประเทศไทย ประเทศลาวและคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งเอเชียและแปซิฟิก (Economic and Social Commission for Asia and the Pacific-ESCAP) ในการพัฒนาเส้นทางคมนาคมเพื่อ

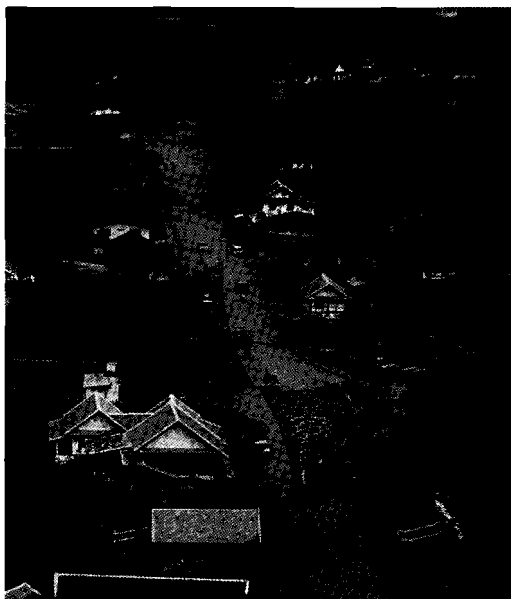
การท่องเที่ยว เช่น ทางหลวงสายเอเชีย เส้นทางล่องเรือจากประเทศจีนมาตามลำน้ำโขง โครงการร่วมกันจัดแพคเกจทัวร์ในเมืองสำคัญเช่น เชียงใหม่ หลวงพระบาง สิบสองปันนา ทั้งนี้จำเป็นต้องขยายทางวิ่งสนามบินหลวงพระบาง ซึ่งกรมการบินพาณิชย์ของไทยพร้อมที่จะให้การสนับสนุนและความร่วมมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่อไปในอนาคต

อย่างไรก็ตาม ประเทศลาวก็ไม่ได้เพียงแต่อาศัยความช่วยเหลือจากต่างชาติเพียงอย่างเดียว เพราะรัฐบาลลาวก็มีบทบาทในการเพิ่มขีดความสามารถในด้านท่องเที่ยวด้วยตัวเองเช่นเดียวกัน โดยมีการดำเนินงานในโครงการหลายโครงการ ได้แก่

- โครงการสร้างคูเมืองเวียงจันทน์
- โครงการพัฒนาพื้นที่ริมฝั่งน้ำโขง
- โครงการสร้างถนนสาย 450 ปี
- โครงการพัฒนาปรับปรุงและยกระดับสนามบินหลวงในบริเวณพระธาตุหลวงและหอธรรมสภา
- โครงการสร้างสำนักงานนครเวียงจันทน์แห่งใหม่
- โครงการพัฒนาปรับปรุงถนนสุพานูง
- โครงการบูรณะวัดสี่สະเขตและหอพระแก้วมรกต
- โครงการสร้างตลาดสี่มุมเมืองและตลาดชายแดน
- โครงการพัฒนาผังเมืองในเวียงจันทน์
- โครงการจัดระเบียบสังคม
- โครงการก่อสร้างอนุสาวรีย์นักรบนิรนามแห่งใหม่ที่ใหญ่ขึ้นกว่าเดิม
- โครงการปลูกไม้ดอกไม้ประดับทั่วนครหลวงเวียงจันทน์
- โครงการพัฒนาเขตการค้าและศูนย์บริการธุรกิจครบวงจร
- โครงการปรับปรุงสวนสาธารณะและตลาดหนองจันทน์
- โครงการผลิตของที่ระลึก 450 ปีเวียงจันทน์
- โครงการจัดตั้งบ้านและกลุ่มบ้านพัฒนาในทั่วเวียงจันทน์
- โครงการเผยแพร่ข้อมูล-ข่าวสารและภาพยนตร์ประวัติศาสตร์เวียงจันทน์
- โครงการพัฒนาพื้นที่โดยรอบเขตนครหลวงเวียงจันทน์

ไม่ใช่เพียงพื้นที่ในเขตนครหลวงเวียงจันทน์เท่านั้นที่ได้รับการพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว พื้นที่หรือเมืองอื่นๆ ที่อยู่นอกเขตเมืองหลวง ก็ถือเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ต่างชาติให้ความสนใจในการลงทุนเพื่อพัฒนาศักยภาพทางการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "เมืองหลวงพระบาง" ซึ่งไม่ว่าเวลาจะผ่านไปเท่าใดก็ตาม ก็ยังคงเป็นจุดหมายการเดินทางของนักท่องเที่ยวหลายๆ คน ที่มีความสนใจ และได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมทั่วโลก โดยสำนักข่าวสารประเทศลาว ได้เปิดเผยข้อมูลว่าใน

ปี 2552 ที่ผ่านมานั้น มีนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าไปท่องเที่ยวในหลวงพระบางราว 400,416 คน โดยในจำนวนนี้เป็นจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติราว 245,083 คน และแน่นอนว่านักท่องเที่ยวชาวไทย คือกลุ่มที่เดินทางสูงสุด ประมาณ 11.9% รองลงมาคือชาวอังกฤษราว 7.36% ตามมาด้วยนักท่องเที่ยวจากสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส แคนาดา ออสเตรเลีย จีน ญี่ปุ่นและเวียดนามตามลำดับ (ศรिता ลาภวัฒนเจริญ, 2553 : 128)

บรรยากาศภายในเมืองหลวงพระบาง

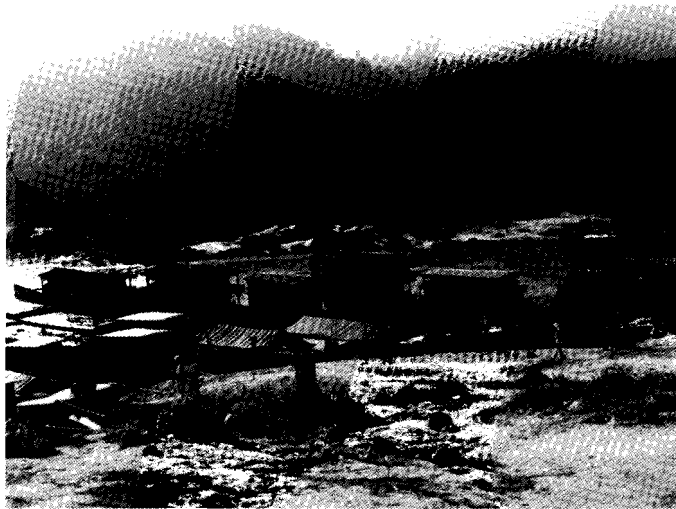
เมื่อเห็นตัวเลขการเดินทางของนักท่องเที่ยวเข้าสู่เมืองหลวงพระบางแล้ว จึงไม่น่าแปลกใจที่จะมีกลุ่มนักลงทุนจากต่างชาติสนใจลงทุนสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในเมืองหลวงพระบางโดยเฉพาะเรื่องการขยายเส้นทางคมนาคมให้สะดวกสบายยิ่งขึ้น นอกเหนือไปจากโครงการก่อสร้างเส้นทางคมนาคมสาย R3a ที่ได้กล่าวไปแล้วเบื้องต้น ก็ยังมีการลงทุนขยายเส้นทางและเปิดเส้นทางคมนาคมใหม่เข้าสู่เมืองหลวงพระบาง ได้แก่ เส้นทางสายห้วยโก๋น จังหวัดน่าน-ปากแบ่ง

ที่จะเป็นประตูเปิดเข้าไปสู่เมืองหลวงพระบาง การเชื่อมเส้นทางคมนาคมทางบกระหว่างประเทศไทยกับเมืองหลวงพระบางใน 2 จังหวัดคือ พะเยาและอุดรดิตถ์ โดยได้รับงบประมาณสนับสนุนจากคณะกรรมการความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน (คพพ.) ซึ่งการเปิดเส้นทางเข้าเมืองหลวงพระบางได้จากจังหวัดพะเยานั้น จะใช้เส้นทางสายบ้านฮวก-เมืองเงิน แล้วต่อไปหลวงพระบางได้ โดยคาดว่าถ้าเดินทางออกจากพะเยาผ่านเส้นทางนี้ ก็จะถึงหลวงพระบางได้ในเวลาเย็นวันเดียวกัน ส่วนการเปิดเส้น

ทางเข้าหลวงพระบางผ่านจังหวัดอุตรดิตถ์นั้น จะใช้เส้นทางด่านภูดู่-ปากลาย ซึ่งจากการสำรวจพบว่าเส้นทางสายนี้เป็นทางออกสู่เมืองหลวงพระบางทางภาคเหนือที่ใกล้กรุงเทพฯมากที่สุด เมื่อเดินทางมาตามทางหลวงหมายเลข 11 ผ่านทางพิษณุโลก อุตรดิตถ์เลย และเข้าด่านภูดู่ ก็สามารถเข้าสู่เมืองหลวงพระบางได้อย่างง่ายดาย (บัณฑิต ตั้งศรีวงศ์, 2552 : 10)

อีกหนึ่งในหลายๆ โครงการเกี่ยวกับการพัฒนาพื้นที่และสาธารณูปโภคเพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวในอนาคตก็คือ "แขวงคำม่วน" ซึ่งเป็นแขวงที่อยู่กึ่งกลางและเป็นส่วนที่แคบที่สุดของประเทศลาว แขวงคำม่วน ถือเป็นพื้นที่ซึ่งประกอบด้วยคนที่มีฐานะค่อนข้างดีของประเทศลาวอาศัยอยู่ ดังนั้นโครงการก่อสร้างระบบสาธารณูปโภคต่างๆ จึงเกิดขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน มีการลงทุนก่อสร้างจากนักลงทุนต่างชาติ โดยเฉพาะธุรกิจโรงแรม ที่ได้ GL Group ซึ่งเป็นกลุ่มทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ใหญ่จากประเทศมาเลเซียเข้ามาลงทุนสร้างโรงแรมในแขวงคำม่วน นอกจากโครงการสร้างโรงแรมเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวแล้ว แขวงคำม่วนยังมีอีกสองโครงการใหญ่ ซึ่งเรียกได้ว่าใหญ่ที่สุดของประเทศนั่นก็คือ โครงการก่อสร้างเขื่อนและโรงงานผลิตไฟฟ้า น้ำเทิน 2 และอีกหนึ่งโครงการก็คือ โครงการสร้างโรงงานผลิตปูนซีเมนต์ขนาดกำลังผลิต 1 ล้านตันต่อปี ซึ่งสองโครงการใหญ่นี้ได้สะท้อนให้เห็นบทบาทที่สำคัญที่สอดรับกับนโยบายของประเทศที่มุ่งพัฒนาให้ประเทศลาวก้าวไปสู่การเป็นแบตเตอรี่แห่งเอเชียและการยกระดับประเทศจาก Land Lock สู่ Land Link ที่สมบูรณ์แบบ (บัณฑิต ตั้งศรีวงศ์, 2552:15) นอกจากนี้ยังมี "ปากแบ่ง" ซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ ที่กำลังได้รับความสนใจ ชุมชนนี้ตั้งอยู่ในแขวงอุดมไชย บริเวณเชิงเขาริมฝั่งแม่น้ำโขงที่มีผู้คนอาศัยอย่างสงบเงียบเพียงไม่กี่ร้อยหลังคาเรือนแต่เป็นเมืองที่มี

ความสำคัญในการคมนาคมขนส่งเพราะโครงการสร้างเส้นทางขนส่งบ้านห้วยโก๋น จังหวัดน่าน ไปยังเมืองเงิน แขวงไชยบุรี ประเทศลาว จากนั้นจึงต่อไปยังปากแบ่ง เมืองหลวงพระบางกำลังจะเสร็จสมบูรณ์ ทำให้การเดินทางขนส่งสะดวกมากยิ่งขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นชุมชนปากแบ่งยังเป็นชุมทางสัญจรทางน้ำอีกด้วย กล่าวคือ มีท่าเทียบเรือที่ใช้เดินทางผ่านแม่น้ำโขงจากอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ไปยังเมืองหลวงพระบาง ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยเรือทุกลำไม่ว่าจะชาววังขึ้นหรือชาล่องก็ต้องแวะพักค้างคืนที่นั่น ดังนั้นในช่วงเวลาเย็นของทุกวัน ชุมชนปากแบ่งแห่งนี้จึงคลาคล่ำไปด้วยผู้คนที่เดินทางมาจากทั่วทุกสารทิศ นักท่องเที่ยวหลายเชื้อชาติ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวตะวันตกที่มุ่งหน้าเข้าหลวงพระบางหรือกลับจากหลวงพระบางเพื่อเดินทางเข้าสู่ประเทศไทย จุดนี้เองที่ทำให้ต่างชาติมองเห็นโอกาสและศักยภาพทางการท่องเที่ยวของชุมชนแห่งนี้ จึงได้มีการลงทุนสร้างที่พักรับรองในหลากหลายรูปแบบ ทั้งห้องพักราคาถูก ไปจนถึงห้องพักระดับพรีเมียมหรูหราที่ราคาสูงไว้รองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวที่ต้องการความสะดวกสบาย รวมทั้งมีการกว้านซื้อที่ดินเพื่อลงทุนทำธุรกิจของนักธุรกิจต่างชาติอย่างไรก็ตามข้อจำกัดของชุมชนนี้ยังมีอยู่บ้าง คือชุมชนปากแบ่งจะสามารถต้อนรับนักท่องเที่ยวได้จนถึงเวลาสี่ทุ่มเท่านั้น เนื่องจากไฟฟ้ายังไม่เพียงพอ จึงทำให้คนส่วนใหญ่ต้องปิดไฟตามกำหนด แม้ว่าบางสถานที่จะมีเครื่องปั่นไฟเองก็ตาม แต่นั่นก็นับเป็นมนต์เสน่ห์อย่างหนึ่งของชุมชนนี้ที่แม้จะมีความเจริญเข้ามาอย่างต่อเนื่อง แต่วิถีชีวิตของคนในชุมชนก็ไม่เปลี่ยนแปลง ยังคงยึดมั่นในวิถีปฏิบัติดั้งเดิม ภาพแห่งการตื่นเข้ามาทำบุญตักบาตรพระสงฆ์ นักเรียนเดินไปโรงเรียน พ่อค้าแม่ค้าที่ขายสินค้าท้องถิ่นยังคงมีให้เห็นเป็นปกติอยู่ทุกวัน (เอกรัฐ บรรณลง, 2553 : 13)

ทำเทียบเรือชุมชนปากแบ่ง

นอกเหนือจากการเพิ่มเครือข่ายการคมนาคมทางบกแล้ว โครงการก่อสร้างและปรับปรุงสนามบินในแขวงต่าง ๆ ของประเทศลาวที่กำลังเดินทางก่อสร้างอย่างต่อเนื่องในขณะนี้ ก็ถือเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่น่าจับตามองสำหรับการเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาด้านการรองรับนักท่องเที่ยว โดยสนามบินที่เริ่มโครงการปรับปรุงในขณะนี้ ได้แก่ วัดไต นครเวียงจันทน์ ที่การก่อสร้างและปรับปรุงสนามบินเสร็จเรียบร้อยแล้วเมื่อปี 2549 ส่งผลให้สนามบินวัดไตแห่งนี้ยกระดับให้สามารถรองรับเครื่องบินขนาดใหญ่อย่าง BOING 747 ได้ เพื่อส่งเสริมการขนส่งทางอากาศ การค้า และการท่องเที่ยวของประเทศลาวที่กำลังขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นอกจากสนามบินวัดไตแล้ว ยังมีการพัฒนาและปรับปรุงสนามบินปากเซ โดยการขยายพื้นที่รันเวย์จากเดิม 1,650 เมตร เป็น 2,400 เมตร เพื่อให้สามารถรองรับเครื่องบินขนาดใหญ่อย่าง BOING 737 หรือ AIRBUS A 320 ได้อย่างเหมาะสมแทนที่จะรองรับเฉพาะเที่ยวบินภายในโดยใช้เครื่องบิน ATR 72 รวมไปถึงการเพิ่มเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ ภายในอาคารผู้โดยสาร ซึ่งจะทำให้สนามบินปากเซได้มาตรฐานในระดับนานาชาติและสามารถรองรับเที่ยวบินระหว่างประเทศในแถบเอเชียได้ในอนาคตอันใกล้

อีกหนึ่งสนามบินที่น่าสนใจเป็นอย่างมาก คือ การสร้างสนามบินหลวงพระบาง 2 ที่เกือบขนานกับสนามบินเดิม แต่เบี่ยงแนวไปเล็กน้อย เนื่องจากสนามบินเดิมนั้น เวลาเครื่องบินลงจะต้องบินผ่ากลางตัวเมือง ก่อให้เกิดมลภาวะทางเสียงกับเมืองหลวงพระบาง รัฐบาลลาวจึงมีความจำเป็นในการสร้างสนามบินแห่งใหม่ เพื่อเบี่ยงแนวทางลงของเครื่องบินให้บินออกไปบริเวณชานเมืองหลวงพระบางแทน โดยคาดว่าสนามบินหลวงพระบาง 2 นี้ จะขยายขีดความสามารถในการรองรับเครื่องบินขนาดใหญ่ขึ้นในระดับ BOING 737 หรือ AIRBUS A 320 ซึ่งจะช่วยให้เส้นทางบินจากเดิมเป็นเพียงเที่ยวบินระยะใกล้ ขยายไปสู่การรองรับเที่ยวบินจากนานาชาติให้สามารถบินเข้ามาในเมืองแห่งมรดกโลกนี้ได้

นอกจากนี้ยังมีอีกหลายสนามบินที่อยู่ระหว่างการเสนอของบประมาณเพื่อปรับปรุงมาตรฐานและเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับการขยายตัวในการเดินทางทางอากาศอีกหลายสนามบิน เช่น สนามบินเชียงขวาง สนามบินจำหนือ สนามบินห้วยทราย และสนามบินหลวงน้ำทา ซึ่งจะเน้นไปที่การเดินทางและรองรับเที่ยวบินภายในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นหลัก

จะเห็นได้ว่า ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนั้นมีศักยภาพในการเปิดตลาดรองรับการลงทุน โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม เนื่องจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นประเทศที่สงบ มีทิวทัศน์และขุนเขาที่สวยงาม มีชนเผ่าหลายเผ่าพันธุ์อาศัยอยู่ในทุกพื้นที่ของประเทศ มีรากฐานทางศิลปวัฒนธรรมที่แข็งแกร่ง มั่นคง และเป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติได้ตลอดเวลา ซึ่งสภาพสังคมเช่นนี้ถือได้ว่าเป็นการสะท้อนภาพวิถีชีวิตความเป็นอยู่ และการผลิตแบบสังคมบุพกาล (Primitive society) กลับมาให้คนในปัจจุบันได้เห็นและได้ชื่นชมกัน เนื่องจากนับวันยิ่งหาและสัมผัสได้ยากขึ้นทุกที แต่เรายังสามารถหาได้จากประเทศลาว และเราก็เชื่อมั่นว่าจุดนี้เอง ที่ถือเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวที่เข้มแข็งของประเทศ และยุทธศาสตร์ที่สำคัญอย่างหนึ่งในการ

พลิกจุดอ่อนของประเทศจากประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล หรือ Land lock ให้กลายเป็นจุดแข็งในการเป็นประเทศเชื่อมต่อทางการคมนาคมขนส่ง หรือ Land link นั้นก็ไม่อาจมองได้แค่เพียงการ Link ทางบกเท่านั้น เพราะประเทศลาวยังมีโอกาสในการพัฒนาประเทศเพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยวในอนาคตได้อีกมาก หากจะเรียกว่าทุกพื้นที่ของประเทศลาว สามารถใช้เป็นโอกาสในการพัฒนาประเทศได้ทั้งหมด เพียงแต่ขึ้นอยู่กับว่าจะมีใครบ้างที่มองเห็นโอกาส และสามารถแสวงหาโอกาสเหล่านั้นจากการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต เพราะขณะนี้เราไม่อาจจะปฏิเสธได้ว่าประเทศลาวได้ก้าวไปสู่การเป็นศูนย์กลางของ Logistics และ Links ในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงอย่างเต็มรูปแบบแล้ว

เอกสารอ้างอิง

- "ฉลอง 450 ปี สถาปนา "นครเวียงจันทน์" ยิ่งใหญ่" (2553). [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.oknation.net/blog/loongjame/2010/10/05/entry-3>. (วันที่สืบค้นข้อมูล 20 ตุลาคม 2553).
- บุญมี เทพศรีเมือง. (2553). **ความเป็นมาของชนชาติลาว การตั้งถิ่นฐานและการสถาปนาอาณาจักร**. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ.
- ปัทมพร ตั้งศรีวงศ์. "ก้าวไกลที่มองไปไกลกว่าแค่เป็น Land Link". **ผู้จัดการ 360 องศา**. 2 (16 มีนาคม 2553) : 19.
- ปัทมพร ตั้งศรีวงศ์. "คำม่วน ชุมทางใจกลาง Land Link". **ผู้จัดการ 360 องศา.1** (2 มกราคม 2552) : 15.
- ปัทมพร ตั้งศรีวงศ์. "4 เส้นทางใหม่สู่หลวงพระบาง". **ผู้จัดการ 360 องศา.1** (5 เมษายน 2552) : 11.
- ปัทมพร ตั้งศรีวงศ์. (2553). **"หินปู ภูเขาใหญ่และช้างเผือก"**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.gotomanager.com/news/details.aspx?id=78808>. (วันที่สืบค้นข้อมูล 20 ตุลาคม 2553).
- "ประเทศลาว". (2553). [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.th.wikipedia.org/wiki/ประเทศลาว>. (วันที่สืบค้นข้อมูล 9 ตุลาคม 2553).

- "ประวัติศาสตร์ลาว" . (2553). [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.th.wikipedia.org/wiki/ประวัติศาสตร์ลาว>. (วันที่สืบค้นข้อมูล 9 ตุลาคม 2553).
- รับขวัญ ชลดำรงกุล. "Getting to know GMS getting to know your opportunity". **ผู้จัดการ 360 องศา**. 2 (16 มิถุนายน 2552) : 11.
- ศุภชัย สิงห์ยะบุศย์. (2553). **หลวงพระบางเมืองมรดกโลก : ราชธานีแห่งความทรงจำและพื้นที่พิธีกรรมในกระแสโลกาภิวัตน์**. กรุงเทพฯ : สายธาร.
- ศรัทธา ลาภวัฒนเจริญ. (2553). **คู่มือเที่ยวลาว 3 มิติด้วยเงิน 6,000 บาท LAOS PARADIZE (หลวงพระบาง-วังเวียง-เวียงจันทน์)**. กรุงเทพฯ : Romantic tripper.
- สโมสรมิตรภาพวัฒนธรรมสากล. (วันที่ 4 มีนาคม 2553). "ร่องรอยกาลเวลา : ศรีโคตรบอง อำนาจแห่งวิถีชีวิตไร้พรมแดน". บ้านเมือง : 6.
- เอกรัฐ บรรเลง. "ชุมทางปากแบ่ง สวรรค์ของแบ็คแพคเกอร์". **ผู้จัดการ 360 องศา**. 2 (16 มีนาคม 2553) : 13.

